

Μεταξὺ δύο :

- Διατί λέγονται αἱ παρήλικες μεσόκοποι ;
- Διότι ἔχουν κομμένα τὰ μέσα των . . . ἐκ τῆς ἐργασίας.

Πάσχων τις ἐκ καλαμπουρομανίας ἔλεγεν, ὅτε εὕρισκετο εἰς στιγμὰς τῆς περιόδου του, ὁμιλῶν [περὶ τῆς κ. Μινέλλη]:

— Εἶναι τῶν ἀηδῶν ἀοιδῶν ἀηδῶν.

Συναντᾶται ἐν τῇ δδῶ εἰς μικρὸς τὸ δέμας ὑπὸ φίλου του:

- Μὰ πῶς δὲν φαίνεσαι σ' τὸν κόσμον, τὸν ἔρωτᾷ οὗτος.
- Φίλε μου εἶμαι *μισάνθρωπος*.
- Ἄ! ξεύρω, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, εἶσαι *μισὸς ἀνθρώπος*.

Εἷς ἐκ τῶν γαλιζόντων νέων ἐζήτει νὰ παραγγείλῃ εἰς τὸν ῥάπτῃν του πανταλόνι ἀνοικτοῦ χρώματος.

Καὶ τῷ λέγει :

- Je veux un pantalon ouvert.
- Ἐ ῥάπτῃς τῷ ἀπαντᾷ :
- Ça dépend de votre courage.

Διηγείτο τις ἀνοησίαν τινα φίλου του.

— Πὲς τοῦ φίλου σου, τῷ ἀπαντοῦν, ὅτι αὐτὸ εἶναι βλακεία.

- Ὅχι δὲ, εἶναι πολὺ μεγάλη λέξις.
- Ἐ! τότε ἔπε του μιά μικρὴ λέξι, ὅτι εἶναι βλάξ.

«ΕΒΓΗΚΑΝ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ!»

Ἦτον ἡ γενικὴ ὁμιλία τὴν παρελθοῦσαν Κθριακὴν.

Κατὰ τὸ πατροπαράδοτον ἔθιμον λίαν πρῶτὴ ἐθεάθη ἡ **Καμήλα**. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐθεάθησαν τὰ **ῥόπαλα**, μετὰ μεσημβρίαν οἱ **Μακεδόνες** καὶ τὸ **γαῦτάνι** καὶ τὸ ἑσπέρας ἠνάφθησαν αἱ **ῥετσινες**, ἠκούσθη τὸ **νταούλε**, ἡ **γκάϊδα** καὶ τὸ **τραγουδι**.

Μέχρι δὲ τοῦ μεσονυκτίου εἰς τὰς **ταξέρονας** ἔτραγουδεῖτο τὸ :

Κατηγοροῦν τὴ γάτα μας
Καὶ τήνε λένε γραία
Πῶ ἔχει τὰ μάτια γαλανὰ
Καὶ τὴν οὐρὰ μακρὰ
Σύρτο παναθεμάσε
Παπούτσια μὴ λυπᾶσαι.

Οἱ Κοῦχοι.

ΚΑΝ ΔΙΝΕ ΜΟΥ.

Πετᾶ κανεῖς στὸν οὐρανὸ, σὰν βρίσκεται κοντά σου.

Εἷς τὸ πλευρὸ σου ἄφησε νὰ κάθωμαι, κυρά·

Ἐφοῦ σ' ἐμένα, ἀγάπη μου, δὲν δίνεις τὴν καρδιά σου,

Κἂν δίνε μου φτερά.

Νίκος.

ΗΧΩ ΤΩΝ ΣΑΛΟΝΙΩΝ.

Ἐν Ἀρχαιολογικῇ αἰθούσῃ ἐκάστην πέμπτην χορεύουσιν.

Εἶνε ἀρχαιολογικὴ καὶ ὅμως ἐν φοβερᾷ ἀντιθέσει σφριγῶσα νεότης συγκεντροῦται ἐν αὐτῇ.

Τὴν παρελθοῦσαν πέμπτην ἦτο ἐκ τῆς κακοκαιρίας ἴσως ἀραιὰ, καὶ ὅμως πάλιν ἐμετρήσαμεν δύο ἀστέρας πρώτου μεγέθους καὶ ἓνα δευτέρου.

*

Ἦτο ἐκεῖ τὸ γλυκύτερον στόμα τῶν Ἀθηνῶν.

Λευκὴ ἐσθῆς περιέβαλε τὸ τορευτὸν σῶμα.

Ἐκ τοῦ ἀλαβαστρίνου της *carre* ἐμάντευες πολλά . . .

Ἐν δόμινον τὴν πλησιάζει, τῆς δίδει ἀνθοδέσμη.

— Μὰ, κύριε, ἀπὸ μασκαρᾶ δὲν μπορῶ, ἀπαντᾷ ἡ ὀδάλισκη ἐν μειδιάματι ἐπιδεικνύουσα ὀδοντοστοιχίας ἐπικινδυνώτερας κανοστοιχίας.

— Κυρία, τὸ μπουκέτο δὲν εἶνε μασκαρᾶς.

Ἐ ὀδάλισκη γελᾷ καὶ τὸ πέρνει.

*

Δὲν συνειθίζω νὰ χορεύω, ἀρέσκομαι ὅμως βλέπων τοὺς ἄλλους χορεύοντας.

Ἐπὸ τὸν μεθυστικὸν ῥυθμὸν βαλλισμοῦ τοῦ Στράους, ἔρχονται καὶ παρέρχονται ἐνώπιόν μου τὰ ζεύγη. Καὶ ἐνθυμούμαι τὸ τοῦ Prudhomme :

C' est comme une fuite eternelle,

C' est comme un éternel retour.

*

Πλησίον μου ἔχω τὸν Φιλοποίμενα μετὰ τὴν Γρυπαρικὴν τοῦ λίμαν.

Ἐν κόκκινον δόμινον τὸν πλησιάζει.

— Καλησπέρα, ψυχοπατέρα τοῦ Γρυπάρη.

Ἐ Φιλοποίμην σκυλιάζει.

*

Ἐν δόμινον προσφέρει εἰς τὴν ὀδάλισκην ζαχαρωτὰ (φοντάν).

— Μὰ κύριε καὶ γλυκίσματα . . . . . ;

— Βλέπετε πάλιν, κυρία μου, πόσον καλοὶ εἶμεθα· ἐσεῖς *φαρμάκια* . . . κ' ἐμεῖς γλυκά.

*

Εἷς τὴν 1 καὶ 1/4 ἐφύγομεν ἀποκομίζοντες ἀναμνήσεις γλυκείας, εἰς ἃς οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν ἡ τῶν οἰκοδεσποτῶν εὐγένεια καὶ περιποίησης.

Ἐ αἰθούσα ἐκεῖνη ἢ ἔχουσα τὸ προτέρημα νὰ εὐχαριστῇ ὅλους τοὺς κεκλημένους, (πρότερημα σπανιώτατον ἐν Ἀθήναις, ὅπου τὸ ἓνα μᾶς βρωμᾷ καὶ τὸ ἄλλο μᾶς μυρίζει) ἦνοιξε τὰς θύρας τῆς τὴν ἑσπέραν τοῦ σαββάτου.

*